

Fitxa tècnica

Guió Michael Haneke **Fotografia** Christian Berger **Interpretació** Isabelle Huppert, Jean-Louis Trintignant, Mathieu Kassovitz, Fantine Harduin, Toby Jones, Franz Rogowski, Laura Verlinden, Aurelia Petit, Hille Perl, Hassam Ghancy, Nabihha Akkari, Joud Geistlich
Durada 110 min **Gènere** Ficció (drama) **Llengües** Francès amb subtítols encastellà

Sinopsi

El llargmetratge presenta una família burgesa europea que està presenciant el final de la vida d'un dels seus membres, George, el qual es dedica a recordar els temps passats i millors. A aquesta línia argumental se li sumarà la situació actual de la crisi dels refugiats i la qüestió de la migració, encara que només suposa una part del que s'explica a *Happy End*. (Sensacine)

Crítica

Quan ja no quedi res, quedarà Haneke

Quan tots desapareguem, quan s'arribi per fi a la perfecció suïcida d'un món en el qual, per exemple, s'admeti amb naturalitat que l'1% de la població tingui tant com tota la resta junta, quedarà el cinema d'un tal **Michael Haneke**. I no es tracta tant d'una premonició, ni d'un desig, com d'una dada, si voleu, arqueològica. De fet, *Happy end*, l'última de les pel·lícules de l'austríac presentada a Canes, posseeix el mateix valor que el d'un document de sobte trobat sobre **una civilització ja perduda i completament extinta**. La nostra, és clar. El mateix títol de la cinta dona una pista. Macabra.

La pel·lícula és bàsicament una sàtira sobre la fi, sobre una suposada i macabra conclusió feliç. Però no es tracta del desenllaç futur i imaginat per a un temps, aquest, que apunta maneres autodestructives. No. La idea és més aviat prendre distància, enfocar de manera correcta i aclarir qualsevol indici de dubte: des de fa temps som al llindar d'un precipici que no volem veure. L'esforç civilitzador no consisteix ja a confeccionar una societat més justa, cabal i igualitària, sinó a **apropiar-se de mecanismes dissuasius de consol**. Meres il·lusions. I d'aquesta manera, tant el consum narcotitzant com l'adulteració de la imatge convertida en simple mercaderia, passant per la banalització de la violència o l'estigmatització del diferent sigui dona, immigrant o estranger; tot això, diem, ens condemna. Tot això és **a Happy end** de la mateixa manera que a l'informe de Brodie que imaginés Borges que quedaven perfectament registrats els usos i costums d'un poble tan exòtic i estrany que es diria completament igual a nosaltres.

La pel·lícula comença amb una imatge gravada en un telèfon. Es tracta de la neteja d'una dona. Es renta les dents, fa gàrgares, escup, pixa... Mentre l'espectador 'espia' l'acció, els textos en forma de globus del mòbil anticipen cada un dels moviments. Es tracta de quelcom familiar i, no obstant això, difícilment identificable. Haneke insisteix una vegada i una altra en aquest mecanisme. La idea és descol·locar per trobar una claredat inèdita, per enfocar amb precisió. De nou, com a *Caché*, un misteri abstracte mobilitza el mecanisme d'un sentiment inidentificable molt a prop de la culpa. Una altra vegada, com a *Funny games* o *El vídeo de Benny*, **la violència és retratada amb el tacte pueril d'allò intrascendent**. De la mateixa manera que a *La pianista*, el cos de la dona és convertit en ferida; com a *La cinta blanca*, la infància és víctima; com a *Código desconocido*, la idea és dibuixar la mida dels murs que ens aïllen; com a *El quinto continente* o, sobretot, *Amor*, la mort, només la mort ...

Happy end és també, per tot això, el final d'un camí en la filmografia del seu director, el punt d'arribada. En una mena d'aquellarre pagà, la pel·lícula concita bona part dels temes, si no tots, que han perseguit el director i que, d'alguna manera, ens persegueixen a tots. El fet que els mestres de cerimònies siguin dos actors tan 'hanekians' com Isabelle Huppert i Jean-Louis Trintignant acaba sent element de prova suficient.

Per situar-nos, la pel·lícula s'atura en un instant d'una família degudament burgesa que, molt a prop de Calais, viu aliena a res que no sigui ella mateixa. Des de dalt, el patriarca contempla des de la talaia de la seva vellesa l'ensorrament general. Des de baix, la néta petita observa detingudament **l'esdevenir rigorosament absurd de l'existència dels seus majors**. I al mig, la filla despietada als comandaments del negoci familiar, el fill metge entregat a una doble vida, els servents marroquins, l'altre nét sense nord... En un moment donat, el patriarca en cadira de rodes parla amb uns immigrants pel carrer. La càmera es col·loca a la vorera contrària. La conversa es perd entre el soroll dels camions. L'espectador és forçat a omplir el buit d'una seqüència que en el seu mutisme s'acosta a la més freda desesperació. Només es pot parlar de mort.

El resultat és **una pel·lícula vocacionalment gèlida i abstracta** que passeja per la mirada com una cantata lúgubre i diabòlica de, en efecte, la fi. I tal com estan les coses, qualsevol fi només pot ser feliç. Quan ja no quedi res, quedarà Haneke.

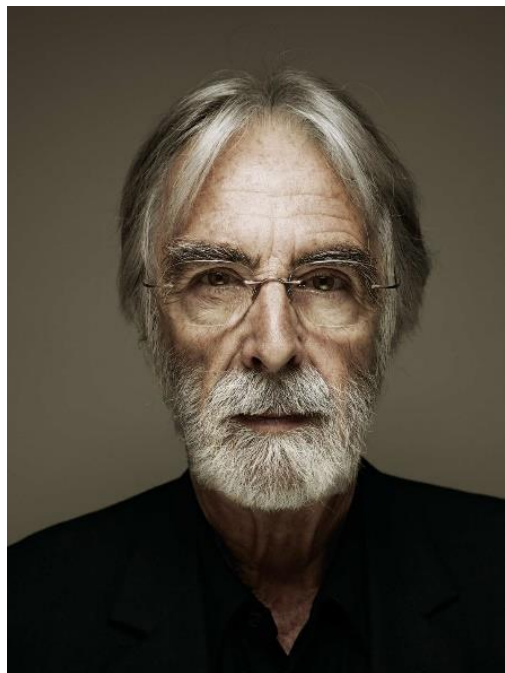
“Happy End”: premis i seleccions principals

Festival de Canes 2017: Nominació Palma d'Or

Festival de Munic 2017: Nominació Premi ARRI / OSRAM al Millor Film Internacional

Festival de Cinema de Sydney 2017: Nominació Premi de Cinema de Sydney a la Millor pel·lícula

Michael Haneke

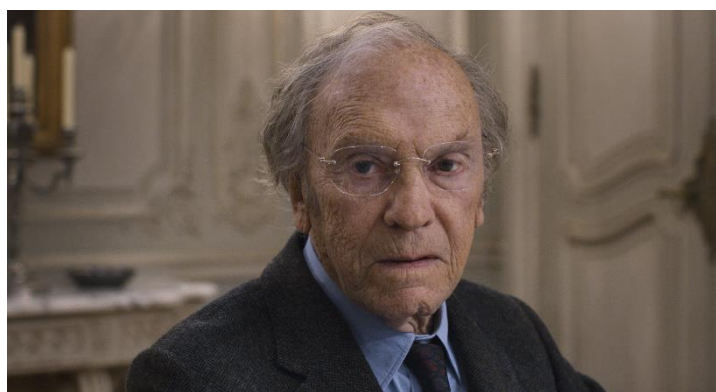

Filmografia destacada com a director

2017 *Happy End*
2012 *Amor*
2009 *La cinta blanca*
2007 *Funny Games*
2005 *Caché*
2001 *La pianista*
1997 *Funny Games*
1992 *El vídeo de Benny*

Biografia

(Munic 1942 -) Veritable mestre de la seva obra, Michael Haneke és un dels grans artistes de cinema que treballa avui dia i que desafia els seus espectadors cada any, amb pel·lícules que reflecteixen realitats de la vida de manera realista, inquietant i inoblidable. Un dels cineastes més genuïns del cinema mundial, Haneke ha escrit i dirigit pel·lícules en diversos idiomes: francès, alemany i anglès, i ha treballat amb una gran varietat d'actors, com Juliette Binoche, Isabelle Huppert, Jean-Louis Trintignant, Toby Jones, Ulrich Muhe, Arno Frisch i la llista continua.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

